

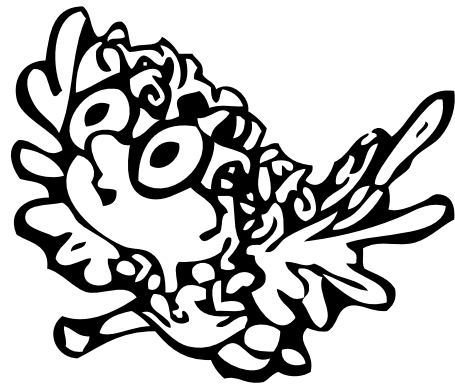
ЛИСТУВАННЯ З ДОКТОРОМ ФІЛОСОФІ А. КОЛОДНИМ

**ШЕЛЯЖЕНКУ Ю.В., Хранителю віри
Української Душевної Спільноти.**

Шановний пане Юрію!

У своєму прагненні до самовизначення в соціумі, а то й самозвеличення, Ви вдаєтесь ось уже біля десятка років до подання себе то засновником віртуального Храму Божественного Одкровення, то членом релігійної громади Сповідуючих віру у найвищу цінність людини, то Хранителем Віри Української Душевної спільноти... Може, це одне й те ж, але в словесному вираженні виглядає іншим. Через видрукований Вами часопис «Мораль» Ви проголошували 2011 рік Роком Віддзеркалення, 2013 рік – Роком Єдності, рекламували то Вами витворене Священне Писання, то Основи теології віри в найвищу цінність людини, то Декларацію суверенності особи, то Догми віри, то щось інше вифантазуване Вашим релігійним мисленням. Заявляючи про те, що Ви вже переросли атеїзм, при цьому наголошуєте, що не є християнином, «прихильником світових чи традиційних релігій і навіть не пантеїстом». Хибне бачення Вами атеїзму як антитеїзму, а не світоглядної орієнтації людини, яка у своєму самодостатньому житті не потребує чогось надприродного, привело Вас до прихильності креативному ідеалізму. Обстоюючи можливе пряме спілкування з Богом, Ви головним своїм життєвим принципом оголошуєте здолання стадності, «потягу бути частиною якоїсь спільноти, нібито більш значущої, ніж сама людина». Звідси маєте вихід на існування конфесії навіть одного її носія. При цьому засуджуєте те, що, дивись, Держдепрелігії Міністерства культури України не реєструє Вас як релігійну організацію. Але ж навіть в словниках чи енциклопедіях не говориться, що організація – це окрема особа. Прочитуюмо деякі з них: «Організація – це об'єднання людей, які сумісно реалізують спільну програму або мету і діють на основі певних правил чи процедур, мають внутрішню упорядкованість, узгодженість, взаємодію більш-менш диференційованих чи ж автономних частин цілого»; «Організація – це група осіб, що становить колектив, єдине ціле (державна установа, партійна, кооперативна чи релігійна організація)»; «Організація – це об'єднання, союз, засновані для досягнення спільної мети». В «Релігієзнавчому словнику» організація релігійного типу визначається як «система різновидів організаційно оформлених релігійних об'єднань, що мають управлінські і виконавчі органи, чітку структуру, цілісність і єдність яких забезпечується змістом релігійної парадигми і культу».

Відтак в Мінкультури реєструються не вірян-одинаки із світом їх віроповчальних фантазій, а саме організації. Такої Вами пропагована Віра Душевної спільноти не має, а тим більше наявної десь в половині областей країни. Є певні вимоги до реєстрації релігійних організацій. Якщо Ви будете їх дотримуватися, то ніяких перепон в організації Душевної спільноти не буде. Правда, слід відчутти ще в чомусь, що вона є Українська. При цьому не йде мова про визначення «істинності релігійних переконань»,

ІДЕАЛІСТ

**Релігійний бюлетень “Ідеаліст”
 (“Идеалист”, “Idealist”)**

№ 2 (88) 22 січня 2016 Року Всесвіту

Свідоцтво про державну реєстрацію
друкованого засобу масової інформації
КВ № 19005-7795Р, видане Державною
реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

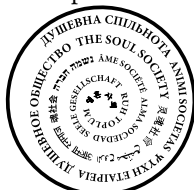
Тираж 200 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності;
пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та
суверенітету особистості; відкрите вираження і
вільне поширення релігійних переконань
віруючими громадянами віросповідання (релігії)
Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь
одкровенень; реалізація прав на свободу слова,
світогляду і віросповідання, на інформацію;
критика і подолання дискримінації за ознакою
масовості (колективності) та інших видів
протиправної дискримінації; захист і розвиток
вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і
громадянина, суспільного блага, соціальних
цінностей, істини, віри, добра, відповідальності
перед Богом, народом, власною совістю,
здорового глузду та верховенства права.

**УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА**

а про зорієнтованість діяльності новоз'явленої організації, місце її в міжконфесійній спільноті країни, ставленні до держави і розбудови української України. І саме як організації, а не особисто Юрія Шееляженка.

Керівник Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України професор А. КОЛОДНИЙ. 15.12.2015 р.

Керівнику Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г.С. Сковороди, професору А. КОЛОДНОМУ.

Великодушний добродію, шановний Анатолію Миколайовичу!

Уважно ознайомилися із Вашим листом б/н від 15.12.2015р., відправленим, згідно із поштовим штемпелем, 30.12.2015 р.

Оскільки Ви оспоруєте право людини одноособово утворювати організації та ставите під сумнів існування будь-яких організацій віруючих в найвищу цінність людини, листом Української Душевної Спільноти № 304 від 09.01.2016р. (копія додається) ми звернулися до Громадської організації «Інститут душевної релігії», яка відстоює права та інтереси віруючих і соціальну доктрину душевної релігії, з проханням проінформувати Вас про діяльність цієї громадської організації, особливо, спрямовану на популяризацію природного права людини одноособово утворювати організації.

Пропонуємо Вам у подальшому діалог з правових питань щодо самоорганізації віруючих в найвищу цінність людини вести саме з Громадською організацією «Інститут душевної релігії», до компетенції якої безпосередньо відносяться подібні питання.

Водночас, дякуємо Вам за відверте й аргументоване висловлення своєї критичної позиції щодо віровчення та соціальної доктрини Релігійної громади сповідуючих в найвищу цінність людини «Українська Душевна Спільнота».

Ми віруємо, що діалог з інакомислячими має підтримуватись в ім'я людяності; відповідна норма соціальної доктрини душевної релігії продиктована Богом у репліці 6 тексту Діалог розділу Осмислення Священного писання душевної релігії. Також ми маємо дарувати людям Священне писання, відповідний обряд продиктований Богом у розділі 2 тексту Ритуали священного обряду розділу Обряд Священного писання душевної релігії.

У зв'язку з цим, а також щоб надати Вам можливість всебічно ознайомитися із віровченням та правовою позицією віруючих в найвищу цінність людини, просимо Вас прийняти у подарунок книгу «Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон і богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини» та випуск журналу «Мораль» №1(20) за 2015 р., в якому було опубліковано статті про традиційний устрій душевної релігії та про правові засади функціонування наших релігійних громад, утворених без державної реєстрації.

Просимо Вас також звернути увагу на те, що у зазначених матеріалах Ви знайдете відповіді на всі висловлені Вами критичні зауваження щодо світогляду та правової позиції віруючих в найвищу цінність людини.

Дозволимо собі проілюструвати це конкретними цитатами.

Щодо Вашого саркастичного закиду у «самозвеличченні» читайте на стор. 81, 82 книги «Душевна релігія...»: «Наука одноосібності визнає

людину джерелом всіх цінностей і самостійною, найвищою цінністю. Найвищою – в тому сенсі, що це найбільш досконала душевна цінність, яка не тільки дає право на самостійність, але й зобов'язує до самодисципліни. Одна людина підніметься на гору і вважатиме, що весь світ внизу лежить у її ніг, а то й подумає, ніби здатна літати, кинеється вниз і уб'ється; це приклад нікчемної людини. Інша побачить з висоти чудову панораму і захоче показати її кожному, намалювати, привести і показати, де лежать різні шляхи-дороги, вибирай – не хоч; у такій щедрості, широті душі виражається справжня висота людини».

Щодо Вашої саркастичної зневаги до священних фантазій релігійного мислення віруючих в найвищу цінність людини читайте на стор. 83 книги «Душевна релігія...»: «Бог – наша фантазія і наша совість; хто не може вигадати світ кращим, ніж він здається недосконалим відчуттям і почуттям, кому не вистачає совісті старанно та цілеспрямовано здійснювати свої мрії, той не знає істинного Бога. Слідуючи прикладу Бога, кожна людина може стверджувати свою безмежність».

Щодо Вашого несправедливого закиду в «хибному баченні» нами атеїзму «як антiateїзму, а не світоглядної орієнтації людини, яка у своєму самодостатньому житті не потребує чогось надприродного» читайте на стор. 81, 100, 101 книги «Душевна релігія...»: «...у переліку різних шляхів до істини, наведених у Священному писанні, тексті Діалог, 12 значиться не тільки наука, віра, філософія, не тільки традиційні релігії, такі, як християнство, іслам, буддизм, індуїзм, іудаїзм, синтоїзм, тощо, але й навіть... атеїзм, котрий,

за словом Божим, є досконалим як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Таким чином, до атеїстичних формул на зразок «Бога нема» віруючим слід ставитись з розумінням (а також, безперечно, з посмішкою) і не сприймати їх як богохульство, оскільки навіть такі твердження можуть бути спричинені розумною і правильною спробою суверенної особистості звільнитись від забобонних, принизливих для людини стереотипів...»; «На питання про докази існування Бога ми відповідаємо, що віруємо в Бога без доказів; подібно до того, як вчені приймають на віру аксіому, ми приймаємо на віру самоочевидну та безспірну єдність всього мислимого та відчутного в людській особі і називаємо Богом цю єдність, в безмежності якої буття і небуття єдиносущі та неподільні. Аксіоматично визначивши Бога як своє продовження до безмежності, жодна розумна людина не почне шукати докази визнаної аксіому. Треба розуміти, що докази існування Бога зазвичай вимагають від віруючих атеїсти, і було б неповагою до їх гідності безапеляційно твердити, що Бог є; краще погодитись з атеїстами в тому, що Бог є вигадкою, та пояснити, що на відміну від них ми не заперечуємо, а стверджуємо корисні для нас вигадки, робимо їх реальністю силою віри. Також можна пояснити, що «об'єктивність» питання про існування Бога є оманливою, на правду воно є інструментом демонстрації заперечення: цим питанням атеїст ставить під сумнів очевидність існування Бога, одного цього достатньо, щоб сумнів розвинувся у категоричне заперечення. Розглянемо дві альтернативи, породжені цим питанням. Можна легко довести, що Бог існує, вибравши для цього своє спрощене визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це небо; загальновідомо, що небо існує; в такому разі Бог існує. Подібні «докази» з точки зору більшості релігійних традицій допустимі як засіб зміцнення віри, хоча

всерйоз їх не сприймають, тому що беззаперечно істина існування Бога приймається на віру і не потребує доказів. Можна так само легко довести, що Бога нема, вибравши для цього своє спрощене визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це серце, велике, як Сонце; із анатомії відомо, що розміри людського серця далеко не астрономічні; в такому разі Бог не існує. Подібний «доказ» з точки зору віруючих буде нечесним, тому що являє собою богохульство. Та якщо віруючі правильно зрозуміють хід думок атеїста, вони не будуть гніватися на атеїста, бо бачитимуть, що бог атеїста і Бог віруючого – це два різних поняття. Бог віруючого мислиться безмежно рівним всій повноті існування людини; бог атеїста вигаданий обмеженим і суперечливим спеціально для демонстрації його абсурдної нереалістичності. Місія атеїста як висміювача недосконалих богів важлива для розвитку релігії, щоб віра не перетворювалася на формальність, тому атеїзм заслуговує на повагу. Більше того, чим більше недосконалих богів вигадують для висміювання атеїст, тим більше йому хочеться вишукувати і вигадувати нових богів, щоб піддати їх запереченню; натхненний творець заперечень так само спілкується з Богом в особі заперечення, як віруючі в найвищу цінність людини спілкуються з Богом в особі самостверженої дійсності. Душевність включає заперечення душевності, що усвідомлюється через заперечення заперечення, через співчутливе та веселе подолання тієї гріховної зверхності, з якою заперечення наївно самостверджується в спілкуванні з фантазією та вірою замість звичайного душевного узгодження».

Додатково зазначимо, що релігійна ідентичність душевної релігії є багатогранною і включає в себе демонстрацію поваги до всіх релігій, пошук примирення та згоди всіх релігій і світських світоглядів (релігійний пацифізм). Можна бути віруючим в найвищу цінність людини і водночас бути християнином, мусульманином, буддистом, тощо, та й навіть атеїстом (хоча це, звісно, наша точка зору, з якою можуть не погоджуватися – і дарма! – представники ізоляціоністських різновидів інших релігій та світських світоглядів). Душевна релігія визнає божественно святою кожному людину, задум якої став досконалим початком людської релігії чи іншої доброї віри: серед божественно святих людей душевної релігії, яких ми вшановуємо (у їх числі Авраам, Азімов, Бредбері, Будда, Вольтер, В'яса, Ганді, Лао-цзи, Лем, Магомет, Маркс, Сократ, Стругацькі, Твен, Толстой, Христос, Шевченко, і цей список відкритий, оскільки душевна релігія розвивається), ви легко знайдете відомих атеїстів.

Щодо Вашої саркастичної зневаги до «конфесії навіть одного її носія» та нігілістичного ставлення до права кожної людини самостійно сповідувати свою релігію та створювати релігійні організації читайте стор.28-31 випуску № 1 (20) журналу «Мораль».

На додаток до інформації, викладеної в журналі, слід зазначити, що таке право ми вважаємо настільки важливою гарантією природного людського суверенітету особистості, що будь-які групи людей та організації ми вважаємо однією людиною, все людство для нас є однією людиною, і кожен віруючий може прирівняти все людство всесвіту до себе особисто.

Також наполегливо звертаємо Вашу увагу на те, що правосуб'єктність будь-якої організації визначається нею самою, її здатністю діяти і досягати своєї мети. Визнання організації з боку будь-яких інших суб'єктів є питанням другорядним, договірним;

організація може існувати і успішно діяти незалежно від того, чи визнається вона експертами, суспільствами, державами, і більше того, навіть всупереч протидії інших суб'єктів (як, наприклад, в Радянському Союзі діяли правозахисні організації та неформальні релігійні організації попри їх невизнання та переслідування експертами, суспільством, державою). Таке переслідування є парадоксальним визнанням, як і Ваші критичні слова про невизнання Української Душевної Спільноти... у листі, адресованому їй!

Окрім того, Ваша критика прагнення віруючих в найвищу цінність людини узгодити правові позиції з Українською державою шляхом рестрації релігійного центру не просто не має жодних юридичних обґрунтувань, але місцями просто незрозуміла. Так, незрозуміло, чому Ви вважаєте, що релігійні організації обов'язково мають створюватися «десь в половині області», коли не тільки кожна юридична особа, але й кожна вільна фізична особа – резидент України, з огляду на свободу пересування, може вільно діяти на всій території України.

Також просимо Вас конкретизувати Вашу пропозицію Українській Душевній Спільноті «відчутти ще в чомусь, що вона є Українська». Водночас звертаємо Вашу увагу, що Українська Душевна Спільнота бере участь у Душевній Спільноті Всесвіту, створеній у святковий День володіння собою Року Енергії (3 листопада 2015 року).

Щиро, Хранитель віри Української Душевної Спільноти Ю. В. ШЕЛЯЖЕНКО.
09.01.2016 р.

Керівнику Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г.С. Сковороди, професору А. КОЛОДНУМУ.

Шановний Анатолію Миколайовичу!

Інститутом душевної релігії розглянуто Ваш лист, в якому оспорюється право людини одноособово утворювати організації та ставиться під сумнів існування будь-яких організацій віруючих в найвищу цінність людини.

Як зазначено у книзі «Душевна релігія: священне писання, традиційний устрій, моральний закон і богословська наука релігійної віри в найвищу цінність людини»: «Душевна спільнота є встановленим у Священному писанні способом самоорганізації віруючих в найвищу цінність людини... Ми прирівнюємо у природному праві володіти собою будь-яку спільноту до особистості, оскільки віримо, що кожна спільнота є задумом однієї людини, суверенної особистості, а також договором та власністю будь-якої сукупності людей, включаючи одноосібну (в складі однієї людини)... Належність до спільноти (участь в спільноті) робить людину власником (співвласником) спільноти. Скільки б не було учасників у душевній спільноті, всі вони вважаються однією людиною».

Таким чином, віровчення і традиційний устрій релігійної віри в найвищу цінність людини передбачає створення віруючими у кількості однієї людини чи більшої кількості людей релігійних організацій (душевних спільнот), заснованих не на відносинах фіксованого членства, а на відносинах добровільної згоди із задумом однієї людини, яка може виражатися у спільній релігійній діяльності віруючих як без створення юридичної особи, так і зі створенням юридичної особи (для максимально ефективного реалізації релігійних практик у згоді із національною правовою системою).

Такий підхід ґрунтується на верховенстві

Релігійний
булетень
№ 2 (88)
22.01.2016

природного права людини на самоорганізацію, в тому числі у нефіксованих соціальних зв'язках (асоціаціях, об'єднаннях з іншими людьми на основі одноосібно визначеної законної мети), а також відповідає ст. ст. 9, 11, 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (свобода релігії та об'єднання, заборона дискримінації) та п. 16 Рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно правового статусу неурядових організацій в Європі № CM/Rec(2007)14, відповідно до яких, будь-яка особа, як фізична, так і юридична, як громадянин, так і не громадянин країни, або група таких осіб повинні мати можливість вільно створювати неурядову організацію.

На прохання Релігійної громади віруючих в найвищу цінність людини «Українська Душевна Спільнота» інформуємо Вас про діяльність Громадської організації «Інститут душевної релігії», в т.ч. спрямовану на популяризацію природного права людини одноособово утворювати організації.

Інститут душевної релігії є громадською організацією, повідомлення про утворення якої прийнято наказом Печерського районного управління юстиції у м. Києві від 05.06.2015 р. № 449/01-01-11, мета якої, відповідно до протоколу установчих зборів від 20.05.2015 р.: об'єднання віруючих громадян і священнослужителів душевної релігії (релігійної віри в найвищу цінність людини) для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних інтересів, обумовлених релігійними переконаннями; утвердження світоглядних та моральних цінностей, етики душевної релігії в соціальних відносинах та поведінці людей; дослідження і популяризація соціальної доктрини душевної релігії та суспільного значення релігійного життя віруючих і релігійних організацій душевної релігії; інформаційна та правова підтримка віруючих у реалізації ними права одноособово чи разом з іншими сповідувати душевну релігію, проводити релігійні обряди, відкрито виражати і вільно поширювати свої релігійні переконання, утворювати релігійні організації відповідної віросповідної приналежності, в тому числі релігійні громади без повідомлення органів влади про їх утворення, а також права на заміну альтернативною (невійськовою) службою виконання військового обов'язку, якщо це суперечить релігійним переконанням громадянина, що пройшов обряд благословення Божої настанови людині не брати участь у насильстві, війні та воєнізованих формуваннях і не користуватися зброєю; пропаганда ідеї внесення змін до законодавства України щодо усунення обмежень для груп у складі однієї особи порівняно з групами з 2-10 та більше осіб у праві на заснування як юридичних осіб релігійних та громадських організацій, реалізація права на звернення з відповідними пропозиціями до суб'єктів законодавчої ініціативи; захист від дискримінації за ознакою релігійних переконань віруючих в найвищу цінність людини та від правопорушень на ґрунті ненависті до душевної релігії.

У 2015 році Інститутом душевної релігії розроблено плакат, який на матеріалах академічного словника української мови демонструє, що група (об'єднання, асоціація) людей може складатися з однієї людини. За даними академічного Словника української мови в 11 томах, «група» – це «сукупність осіб, об'єднаних спільною метою, ідеєю, працею і т.п.» (том 2, стор. 182); «сукупність» – це «неподільна єдність чого-небудь; загальна кількість, сума чогось» (том 9, стор. 832); «один» («одна», «одно», «одне») – це «кількість із 1 одиниці» (том 5, стор. 626). Аналогічні

визначення відповідних слів наведені у Великому тлумачному словнику української мови, виданому у 2005 р. Таким чином, лексичне значення слова «група» (синоніми – «об'єднання», «асоціація») включає в себе самоорганізовану сукупність осіб у кількості 1 особи. Інакше і не може бути, оскільки елементарний здоровий глузд підказує, що ідеалом людської самоорганізації шляхом об'єднання є єдність – зібраність, цілісність, передусім чесність, тобто моральна цілісність (англійською – integrity), воля досягнути мети, що притаманні єдиній цілеспрямованій людині, коли всі – «як один чоловік» (див. Словник українських ідіом 1968 року випуску, стор. 409). Примірник плакату додається. До речі, оскільки у наведених в Вашому листі визначеннях поняття організації пов'язується із поняттям об'єднання, сподіваємося, що цей плакат допоможе Вам усвідомити реальність одноосібно заснованих організацій. Інститут душевної релігії розробив і запропонував усім суб'єктам законодавчої ініціативи (Президент України, Кабінет Міністрів України, народні депутати України) внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти про внесення змін до Законів України «Про громадські об'єднання», «Про свободу совісті та релігійні організації» (щодо усунення дискримінації за ознакою масовості громадських та релігійних організацій) та про внесення змін до Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу» (щодо усунення дискримінації за ознакою релігії). Відповідні законопроекти опубліковані у газеті «Правдошукач» та релігійному бюлетені «Ідеаліст», примірники відповідних випусків додаються. Отримано численні листи від суб'єктів законодавчої ініціативи про врахування цих законопроектів у їх законотворчій діяльності. Консультативні зустрічі з суб'єктами законодавчої ініціативи продовжуються. Окрім того, Громадська організація «Інститут душевної релігії» продовжує збирати інформацію про існуючу непрозору та дискримінаційну процедуру реєстрації релігійних організацій державними органами у справах культури, що підтверджується постановою суду та публікаціями у релігійній пресі.

З повагою, Голова Інституту душевної релігії Ю. В. Шеляженко. 09.01.2016 р.

ПРОВЕДЕНО ОБРЯД ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ЕМІСІЇ ТА ЕНЕРГЕТИЧНЕ ГОЛОСУВАННЯ

18.01.2016 р. маніфестом Хранителя віри про енергетичну емісію у фонді душевної енергії Української Душевної Спільноти здійснено обряд енергетичної емісії в сумі 8,3 млн нулів.

Відкрито пусті душевні рахунки: спільний, виборчий, хранителя віри. Відкрито рахунки і розподілено між ними суму емісії таким чином: гласні рахунки – Ідеаліст 2,4 млн, Мораль 0,8 млн, Всесвіт 1,6 млн, Одкровення 2,2 млн, Обряд 1 млн; таємні: три душевні рахунки на суму 100 тис нулів кожен.

У той же день після низки нульових операцій були проведені енергетичні вибори адміністрації фонду. Хранитель віри здійснив енергетичне голосування за себе силою 100 тис нулів, перерахувавши цю суму на виборчий рахунок. Інших кандидатів не висувалося. Таким чином хранитель віри був обраний адміністрацією фонду, а виборчий рахунок був спорожнений на користь спільного.